

Anneler Günü

– KARAM-41 · 08 Mayıs 2021

“Bana okuduğum kitapların en güzelinin hangisi olduğunu sorarsanız, söyleyeyim: Annemdir.”

Anne aile, yuva, birlik olma, paylaşma, mutluluk devşirme demektir. Annenin var olduğu evde zenginlik, şatafat o kadar önemli değildir. Çünkü anne; zenginlik, huzur, dayanışma, hayata tutunma, yaşama sevinci demektir.

O, var olmanın şifresidir. Dünya kurulduğundan bu yana her sorunun, her engelin çözücüsü, dikenli tarlaların goncası, susuz çöllerin vahası, beceriksiz ellerin mahareti, başarılı erkeklerin mimarı, başarısız erkelerin kamufleji olmuştur. Tarlada ırgat, evde hizmetçi, fabrikada işçi, onca çocukların bakıcısı, dadısı, bekçisi, aşçısı, terapisti, öğretmeni “hatta babası” olmuştur.

O yüzden toplumda en çok ihtimam gösterilmesi gereken kadındır. Muhataplarının O’na hitap ederken “kırmamak ve üzmemek adına” çok dikkatli ve titiz davranması gerekir. Çünkü kıymetlidir, çünkü hassas ve narindir. Sözlerin, zarafetsiz ve uluorta söyleniş biçimi O’nu derinden yaralayabilir. O’nun ruhu has ipeklerden daha şeffaf, en nadide tüllerden daha müstesnadır. Söylenen sözcüklerin bile filtre edilmeden O’na sarf edilmesi haksızlıktır, kabalıktır.

Kadın her şeyin en iyisine, en güzeline, en seçilmişine layıktır. Böyle düşünmek, bir kadın için kesinlikle ayrıcalık değil, ihmal edilmemesi gereken bir vazifedir, vicdanlar için borçtur.

Bazen de anne demek; hüznün, çile, keder, meşakkat, heder olma, kendini feda etmenin adıdır. İtilip kakılmanın, hakaretin, aşağılanmanın, değersizleştirilmenin, küçük düşürülmenin, özgürlüğünün ipotek altına alınmasının, şiddetin, bazen de canını vermenin adıdır anne olmak.

Ağaçların kesilmesine, karettaların yuvasının bozulmasına, kıyıya vuran ölü balıklara, koparılan çiçeklere ağlayan, haklı ve cesurca haykıran bizler, kadınlarımıza neden gereken ihtimamı gösteremiyoruz? İşte insanlık duygularımızın sınavı burada yatmaktadır.

Kadınlarımız hak ettikleri ilgi ve ihtimamı doya doya yaşadığı, gözlerinin içi gülerken mutluluğa doyduğu gün, bu toplumun bayramı olacaktır. Bu da O’nu yeterince anlamaktan, anlayabilmekten ibarettir sanırım. Çünkü O eşsiz bir kıymet ve bir hazinedir.

Kadın, erkekler için de bir aksesuar değildir. Eğlenilecek eşya, iş gördürülecek makine veya çocuk üreticisi hiç değildir. O’nu böyle görmek, bir maharet, erkeklik semeresi, güç gösterisi olamaz. Böyle bir hak veya ayrıcalık, hiç kimseye, hiçbir güç tarafından verilmiş değildir. Verilmesi de mümkün olamaz.

O, toplumun ve erkeğin; tamamlayıcısı, ekmeği, suyu, evi, canı, cananı, en sevgilisi, gözünün nuru, kalbinin sevinç kaynağı, yaşama sevinci, dostu, sırdaşı, biricik arkadaşı, ömrü, evinin direği, başının tacı, tesellisi, en kıymetlisidir. Kızı, kardeşi, eşi, anası ve var oluş sebebidir.

O’nsuz bir hayat düşünülemez. Olsa bile bu hayat yaşanamaz. Çünkü hayat O’nunla anlamlıdır. Maddi yer küresinin değer kazanması, kıymetli olması da kadın sayesinde. Metafizik boyutumuzun içinde de O vardır. Ruhumuzun huzur bulması, sevinçlerimiz, mutluluğumuz, değer yargılarımız vb. hep kadının bize verdiği manevi kıymet sayesinde.

Çocuklarına daha güzel bir dünya kurma adına hayatını feda etmenin adıdır anne. Temizliğe gitmek, gündelikli en zor koşullarda çalışmak, sokaklardan çöp toplamak da annenin yaşam biçimidir bazen. Çünkü o yemez yedirir, giyemez giydirir. Kendine zaruri ihtiyaçlarını almaz, evladı rencide olmasın diye en kalitelisini ona almaya çalışır. Okusun “adam olsun” diye çalıştırmaz, hırpalatmaz, yormaz, kendine yardım dahi ettirmez.

Anne alın teriyle, onurluca, dürüst ve helalden kazanıyorsa, çalıştığı işin utanılacak hiçbir yönü yoktur, olamaz da. Hatta bu özveriden gurur duyulmalıdır.

Geçen gün haberlerde; bir çöpçünün kızı, babasının görev başında gizlice fotoğrafını çekerek, “babam beni okutmak uğruna çöpçülük yapıyor, onunla gurur duyuyorum” söylemiyle medyada paylaşmıştı. Bizler de gurur duyduk.

Hadis-i şerifte buyuruldu ki: Annesinin ayağını öpen, Cennetin eşliğini öpmüş olur. Anne hakkı önemlidir. Hazret-i Musa, Cennetteki komşusunun kim olduğunu Hak Teâlâ’dan sorup öğrendikten sonra yanına gider. Bu bir kasaptır. Kasap, bir parça et pişirir. Asılı zembili aşağı indirir, çok zayıf bir kadına et ve su verir. Üstünü başını temizleyip, zembile koyar. Kasap, “Bu annemdir. Yaşlanıp bu hale girdi; sabah-akşam böyle bakarım” der. O sırada kasabın annesinin, “Ya Rabbi oğlumu Cennette Musa aleyhisselama komşu eyle” dediğini Hazret-i Musa da işitir. Kasaba, “Müjde, Allah-ü Teâlâ, seni Musa aleyhisselama komşu etti” buyurur. Veysel Karani’nin kavuştuğu bütün ihsan ve derecelerin, anasına yaptığı iyilik sebebiyle olduğu bildirilmektedir.

“Anam-babam çok şefkatsiz, onlara nasıl itaat edeyim” diyen bir kimseye, Resulullah efendimiz buyurdu ki: “Anan seni 9 ay karnında gezdirdi. 2 yıl emzirdi. Seni büyütünceye kadar koynunda besledi ve kucağında gezdirdi. Şimdi nasıl olur da, şefkatsiz olur? Bundan daha büyük ve kıymetli şefkat olur mu?” “Ya Resulallah, yaşlı anama elimle yedirip içiririm. Abdestini aldırır, sırtımda taşıyım. Hakkını ödemiş olur muyum?” diye soran kişiye buyurdu ki: “Hayır, yüzde birini bile ödemiş olamazsın. O sana, yaşaman için hizmet ediyordu, sen ise, ölümünü bekleyerek hizmet ediyorsun. Ancak Allah-ü Teâlâ, bu az iyiliğine karşılık çok sevap ihsan eder.”

Her makam ve meslek sahibi, annesi sayesinde bir yerlere gelmiştir. Anne, milleti oluşturan her ferdin mihenk taşıdır. Yeri geldiğinde işçidir, askerdir, polistir, hemşiredir, doktordur, mühendistir, öğretmendir, Kaymakamdır, Validir, genel müdürdür, vekildir, bakandır başbakandır.

Bütün bunların hem öğretmeni, hem annesidir. Yani anne “millet” demektir, vatan demektir, bayrak demektir, namus demektir, haysiyet ve şeref demektir. Bu yüzdendir kıymeti, bu yüzdendir ayağının altının öpülmeye layık görülmesi.

Öyleyse bir ülkenin felakete gitmesinin, ya da yükselmesinin sebebi annedir. Çünkü anne geleceği inşa edecek olan biricik çocuklarımızın yetiştiricisi, hayata hazırlayıcısı ve mimarıdır.

Mukaddes dinimizin emirleri, köklü saygın ve değerli bir millet olarak; geleneklerimiz, göreneklerimiz, onurlu bir insan olarak taşıdığımız; merhamet, değer verme, sevgi, hürmet vb. gibi hasletlerimiz, görgü kurallarımız anneye gerekli saygıyı, değer vermeyi, sevmeyi, kırıp incitmemeyi emretmektedir.

Cennet O’nun sayesinde çok yakınımızda, ayaklarının altındadır. Bu ayakları laikiyle öpebilenlere ne mutlu. Dualarında, başarılarımız, sağlığımız, mutluluğumuz, huzurumuz, kurtuluşumuz vardır. Bunları idrak eden kalplere, gönlüne yerleşmiş yüreklere ne kadar gıpta edilse azdır...

Annenin gönlünü, rızasını kazananların, duasını alanların sırtı yere gelmez. İşleri kolay, kazancı helal, bol ve bereketli, yüzü güleç, hayatı dertsiz belasız, kazasız olur. Ömrü huzurlu ve mutlu geçer. Vakırlı, özverili, merhamet timsali, sevgi çağlayanı, ömrümüzde açan eşsiz çiçeklerimiz. Nefesimiz, suyumuz, ömrümüzün anlamları, yüreklerimizin huzuru, hanelerimizin mutluluk kaynağı, ecemiz, gündüzümüz ve gecemiz.

Her gününüz mutlu, sağlıklı ve esen geçsin... İyi ki varsınız... Bizler bir hiçtik sizler olmasaydınız... Kadınlarımız, pırlantalarımız...Kızımız, eşimiz, anamız, bacımız...O'nlar bizim baş tacımız... Hep var olun, sevgiyle kalın...

Seyfettin KARAMIZRAK